

Intervenció del president Salvador Illa al fòrum de *La Vanguardia*: “Els primers 100 dies del president”

Barcelona, 18 de novembre de 2024

Molt bona nit a tothom, i moltes gràcies per convidar-me a aquest fòrum de *La Vanguardia*.

No sé si parlar dels 100 dies és massa vigent o no, en el sentit que abans anaven aparellats amb un període de cortesia, és a dir, s’entenia que un, quan arribava a una institució, havia de fer-se càrrec de la situació. Però ara sembla que aquestes coses han anat desapareixent. En tot cas, és un bon moment per aturar-se, fer balanç i, sobretot, parlar del que queda per fer.

Dividiré la meva intervenció en tres parts. Primer faré una reflexió inicial, després faré un balanç d’aquests 100 dies com a president i acabaré amb unes consideracions sobre el context polític en què ens trobem.

Permetin-me començar aquesta primera part recordant que un 18 de novembre com avui, però de 1976, les Corts espanyoles van aprovar la Llei per a la reforma política. Més enllà del debat sobre la concepció de la llei, fou un pas que obrí el camí cap a la democràcia. Fa uns dies, també vam commemorar la fundació de l’Assemblea de Catalunya en un acte al Palau de la Generalitat. Eren temps de canvi. He volgut recordar aquests dos fets, perquè crec que en podem extreure dues lliçons que crec que segueixen sent pertinents per al nostre present, i que enllacen amb dues de les prioritats del meu Govern, ara que toca fer-ne balanç.

La primera prioritat és buscar allò que ens uneix, no posar l’accent en allò que ens separa. Una convicció que he intentat aplicar al llarg de la meva trajectòria política, que crec que la formació política de la qual formo part també comparteix, i que ara també intentem aplicar des del Govern. Buscar allò que ens uneix i no allò que ens separa. Unir i servir per ser un govern de tothom.

Segona lliçó: defensar la democràcia vol dir defensar les institucions que la vertebraven i la fan possible. I ens equivocariem si demanéssim democràcia sense institucions, perquè això no existeix enlloc ni ha existit mai. Per això, com a president i com a Govern, hem fet el possible, i ho seguirem fent, per subratllar el paper de les institucions a Catalunya i per tornar la normalitat institucional a Catalunya.

En una de les seves reflexions, el pensador Daniel Innerarity parla de la dificultat de congeniar els temps de la democràcia, que ha d’atendre les urgències més immediates i, alhora, planificar les necessitats a llarg termini.

I això s'ha vist de forma ben palesa aquests dies amb les conseqüències de la DANA al País Valencià. S'ha de donar resposta immediata a les necessitats urgents que té la gent, i no hi ha demora possible, però també s'ha de pensar en el que ho causa, que és el canvi climàtic, i, per tant, treballar a llarg termini. La urgència, la immediatesa necessària i el plantejament de fons més a llarg termini.

Com es pot donar resposta a aquestes dues qüestions? La resposta, diu Innerarity, és enfortir la institucionalitat. Catalunya necessitava, des del meu punt de vista, recuperar la plena normalitat institucional. Crec que avui podem dir que hi ha diàleg i col·laboració entre partits, entre administracions i entre institucions a totes bandes: Generalitat amb ajuntaments, Generalitat amb institucions de l'Estat i Generalitat amb institucions d'Europa, en tots els nivells administratius. En definitiva, estabilitat i confiança per atendre el present i fer avançar el país cap al futur.

Crec, sincerament, que aquest era l'anhel majoritari dels catalans i catalanes quan vàrem ser convocats a les urnes el passat 12 de maig: anhel de convivència i anhel de normalitat. I hi havia un tercer anhel: un anhel de bon govern. Aquestes són les úniques revolucions en les quals crec: la del respecte, la de la normalitat i la del bon govern. Que es tradueixen en normalització, implicació en la construcció d'una Espanya plural i diversa, i gestió, bona gestió.

I hi estem treballant. Crec, amb tota humilitat, però també amb tota sinceritat, que en aquests primers dies hem fet feina i hem obert camins. En aquests 100 dies hem encarrilat les coses que hem de desenvolupar durant el mandat i hem fixat les prioritats que tindrem. La meva impressió és que hi ha molta feina per fer, però també he vist il·lusió, tant a l'Administració de la Generalitat de Catalunya com en el conjunt del país.

I ho hem fet amb la màxima ambició. No ens equivoquem: demanar impossibles no és ser ambiciosos. És ser imprudent o temerari. Catalunya necessita que ens posem a fer feina, però no miracles, que no en podem fer. Feina i ambició, sí; coses impossibles, no. No conec ambició més gran per a un país que l'ambició de fer bé les coses, l'ambició de fer un país millor per a tothom.

I en aquest món canviant, a Espanya i a Europa, Catalunya s'ha de fer escoltar, i es farà escoltar. No perquè cridi o es queixi més, sinó amb raons i arguments. Amb l'excel·lència cívica de la societat catalana i amb l'exemple del bon govern que intentem exercir cada dia.

Alguns exemples. En l'àmbit de l'habitatge, és una ambició de país haver posat en marxa la política d'habitatge més important desplegada avui per cap comunitat autònoma, que consisteix en la construcció de 50.000 habitatges públics el 2030. 4.400 milions d'inversió pública aquesta legislatura; 1.100 milions d'euros per any. I aquesta ambició de país, per exemple, comença per una primera pedra com la que vam col·locar fa uns dies al barri de Llevant de Viladecans. Espero posar moltes primeres pedres, però, sobretot, moltes últimes pedres, d'habitatges que es construeixen.

En sequera, és una ambició de país afrontar-la amb un model de gestió de l'aigua en què es doblen les inversions: de 1.000 milions d'euros a 2.000 fins al 2040, amb l'objectiu d'assolir el 70 % d'autonomia hídrica el 2027. És a dir, que no hàgim d'estar pendents de si plou o no plou, sinó que tinguem dessalinitzadores i cicles d'aigua regenerada per poder garantir el 70 % de l'abastament d'aigua.

I també és una ambició de país anar al Priorat, on hi ha una situació molt millorable en matèria d'abastament d'aigua, i ocupar-se que també tingui aigua.

En l'àmbit de l'educació, és una ambició de país voler la millor educació pública per als nostres infants i retornar Catalunya al lloc que li correspon. I aquesta ambició de país comença per reforçar amb 300 nous mestres aquest curs, com hem fet recentment.

És una ambició de país, en l'àmbit de la sanitat, reformar el nostre sistema sanitari, com farem amb el grup d'experts CAIROS, encapçalat pels millors directius de la sanitat pública catalana, espanyola i europea. I també és una ambició de país obrir un nou CAP al barri de la Florida de l'Hospitalet, el barri més dens que tenim a Catalunya, o una residència de gent gran a Montmeló. Obres que ja havia iniciat el Govern anterior i que, pel bon traspàs que vam fer, no s'han vist interrompudes.

En l'àmbit de seguretat, és una ambició de país garantir la seguretat i la convivència en tots els barris amb l'ampliació de la plantilla dels Mossos d'Esquadra fins a assolir els 22.000 mossos als nostres carrers el 2030.

En l'àmbit dels serveis públics, és una ambició de país voler comptar amb els millors serveis públics, i per això ja hem iniciat una reforma per garantir l'atenció presencial en tots els nivells de l'Administració pública catalana.

És una ambició de país voler liderar de nou econòmicament Espanya, però no a qualsevol preu. Liderar-la amb el nostre propi model de prosperitat compartida, és a dir, prosperitat que generi llocs de treball i que arribi a tots els pobles i ciutats de Catalunya i a totes les capes socials. 3,8 milions de persones ocupades i una taxa d'atur del 8,8 %. Creixem i generem prosperitat, i hem de fer que aquesta prosperitat arribi a tothom.

Tot plegat, i no em vull estendre amb més exemples, em permet afirmar que hem posat els fonaments d'aquesta tercera gran transformació de Catalunya a la qual em vaig comprometre durant la passada campanya electoral. Una transformació que estem desplegant en tres grans eixos i en cinc prioritats:

- Primer eix: institucionalització i autogovern efectiu.
- Segon eix: serveis públics i polítiques públiques
- Tercer eix: industrialització verda. Economia descarbonitzada i aposta per la indústria.

I les prioritats:

- Prioritat ambiental. Espero que ningú la discuteixi, després del que hem vist aquestes darreres setmanes a València i també aquí a Catalunya.
- Prioritat social. Que la prosperitat arribi a tothom.
- Prioritat econòmica. S'ha de generar prosperitat perquè pugui ser compartida.
- Reforma de l'Administració pública. Perquè deixi de ser un entrebanc i passi a ser un facilitador de les coses.
- Prioritat política. Per seguir normalitzant la vida política a Catalunya.

Per reeixir en totes, Catalunya necessita solucions noves, horitzons ben definits i, és clar, els recursos adients.

Ho tornaré a dir, tot i que ho he repetit en tots els formats i llocs possibles, i en particular al faristol del Parlament de Catalunya de forma ben solemne i com a compromís: aquesta legislatura Catalunya tindrà un nou finançament. Un finançament singular en els termes acordats, que tothom coneix, amb Esquerra Republicana de Catalunya.

Per tant, l'ambició més gran per a un país és l'ambició de fer bé les coses, l'ambició de fer un país millor per a tothom i l'ambició d'assumir les seves responsabilitats. I Catalunya, que ningú ho dubti, assumirà les seves responsabilitats.

Hem d'afrontar grans debats i abordar grans solucions si volem créixer, començant pel nou finançament. No caurem en el soroll, ni tampoc en derrotismes. Sí que mostrarem Catalunya com és: una societat madura, solidària, que defensa amb arguments les qüestions que planteja. Ens explicarem tant com faci falta i farem les propostes que calgui. Per això, ja tenim en marxa un grup d'experts en matèria de finançament, que està treballant per desplegar aquest acord al qual vam arribar al seu dia.

Ni a Europa, ni a Espanya, ni a Catalunya, la cosa no va ni de confrontar territoris —com pretenen alguns—, ni de confrontar el sector públic amb el sector privat —com pretenen d'altres. Va de fer cadascú el paper que li correspon i de treballar amb actitud de col·laboració, que és el que fem i seguirem fent nosaltres. I Catalunya parla i parlarà clar, en positiu, amb solidaritat i amb plena implicació en construir un model d'Espanya plural i divers.

M'he reunit amb diferents institucions de l'Estat; aquest divendres tinc la primera reunió oficial com a president de la Generalitat amb el president del Govern d'Espanya; m'he reunit amb ajuntaments; assistiré a la conferència de presidents autonòmics, que avui s'ha fet públic que es farà el dia 13 de desembre. Catalunya ocuparà el seu lloc per expressar les seves opinions, per defensar el seu model d'Espanya i per defensar, naturalment, els interessos de Catalunya.

En nom d'Espanya hi parla el president del Govern d'Espanya; jo parlo en nom del Govern de Catalunya i també en nom d'una part d'Espanya, que és Catalunya.

Tampoc podem oblidar el context en el qual estem governant. Un context molt marcat en les darreres setmanes per dos esdeveniments molt punyents. El primer, la DANA i les seves tràgiques conseqüències.

És temps de col·laborar i reconstruir. És temps d'ajudar-nos i no de culpar-nos. Catalunya assumeix la seva part de responsabilitat i estarem amb València fins al final, com ho fariem amb qualsevol altre territori. I també és temps d'anticipar-nos i prevenir. I el Govern també assumirà la seva part de responsabilitat, gestionant els episodis de DANA a Catalunya, on també hem obert vies de treball per actualitzar els protocols i revisar les zones d'inundabilitat, prenent les decisions que calgui al respecte.

I, en segon lloc, un fet rellevant que ha passat aquests dies: el resultat de les eleccions als Estats Units. La conclusió única és: més Europa. Europa ha de prendre les regnes del seu destí o hem d'estar cada quatre anys mirant què es vota allà i què passa a tres o quatre estats? Europa potser ha de fer la reflexió de prendre les nostres pròpies decisions per tenir el nostre marge d'autonomia estratègica.

I Catalunya, en aquest sentit, també hi vol ser, assumint la seva part de responsabilitat. Per això, demà, el conseller Duch ens presentarà el que hem anomenat *Pla Brussel·les*. Tornarem

a treballar perquè Catalunya torni a ocupar el lloc que, institucionalment, ens correspon a Europa, amb la voluntat de ser-hi, però també de liderar, d'oferir solucions i de participar activament en les diferents institucions europees. Volem una Catalunya influent i, per aconseguir-ho, ens cal una estratègia definida. Els objectius d'aquest pla són:

- Defensar els interessos de Catalunya en el disseny de les polítiques europees i el finançament europeus.
- Sumar esforços amb el Govern d'Espanya per aconseguir l'oficialitat del català en totes les institucions europees.
- Aconseguir un marc normatiu europeu per regular l'habitatge. També des d'Europa es pot ajudar a resoldre aquest tema.
- Reforçar la imprescindible reindustrialització, competitivitat i autonomia de la UE.
- Reforçar la capitalitat euromediterrània de Barcelona.

Això ho farem augmentant la presència de la Generalitat a les institucions europees. Aquesta setmana, dimecres i dijous, viatjo a Brussel·les. Hi anirem amb la quotidianitat que es va a Madrid, perquè tant important és tenir presència assídua a Madrid com a Brussel·les, perquè és el lloc on es defineixen moltes de les polítiques que ens afecten.

Aquest és l'espai, Europa, en què Catalunya s'ha de moure. I Catalunya hi ha tornat amb un Govern que tenim la voluntat, el desig i el deure d'assumir la nostra responsabilitat per aconseguir un món més pròsper i més just.

Sé que hi ha dificultats i que presideixo un govern amb minoria; per tant, hem de tenir una actitud d'escolta i de generositat respecte als altres grups. Nosaltres hem assumit i seguirem assumint la nostra responsabilitat; complirem els acords als quals arribem, en particular els acords que van possibilitar que jo avui sigui president de la Generalitat de Catalunya, els acords d'investidura amb Esquerra Republicana de Catalunya i els Comuns.

Complirem els acords, tindrem generositat i tenim la confiança que el país anirà endavant, tot i que els reptes no són senzills.

Moltíssimes gràcies.